

Rachael Lippincott

A KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG SZERZŐJE

A SZERÉNCSE- LISTA

Dream
válogatás

Emily és az anyukája mindig mázlisták voltak.

De az asszonynak három éve elfogyott a szerencséje, amikor feladta a harcot a rákkal szemben, és Emily életében azóta semmi sem stimmel.

A végzős év előtti nyáron a dolgok még rosszabbra fordulnak. Szakítanak a pasijával, ráadásul az apukája eladja a házat, ahol felnőtt. Hamarosan nem marad más kapcsolata az anyukájával, mint egy szerencsepénz. És mivel a legjobb barátjánje távol tölti a nyarat, a többiek pedig az exe oldalán állnak, így az egyetlen, akivel beszélgethet, az Blake, a lenyűgöző új lány, akit alig ismer.

Ám Emily ekkor megtalálja az anyukája bakancslistáját, amit saját végzős éve előtt készített. És miután Blake javasolja, hogy tekintse ezt kihívásnak, a páros nekilát, hogy az összes pontot kipipálják, hátha ezzel segítenek Emilynek szembenézni a változástól való félelmével. Ahogy haladnak a listával, Emily végre újra kezdi közel érezni magát az anyukájához, de a kapcsolata is elmélyül Blake-vel, úgy, ahogy arra nem számított. Emilynek hirtelen egy újabb kihívással kell szembenéznie. Vajon képes elfogadni azt a titkos részét, amit nem volt lehetősége megosztani azzal, aki a legjobban ismerte?

RACHAEL LIPPINCOTT

a The New York Times bestseller Két lépés távolság és a Mindvégig társszerzője. Angol irodalomból és írásból diplomázott a Pittsburgh Egyetemen. Bucks Countyban nőtt fel, és jelenleg is Pennsylvania államban él a párjával, a lányaival és a kutyájával, Hankkel.

Tudj meg többet a könyvről:

www.rachaellippincott.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Az Emily szemszögéből elmesélt lendületes történet azt vizsgálja, milyen megtanulni anélkül élni, hogy visszafognánk magunkat, miközben Emily mindent megkérdőjelez saját magával kapcsolatban, és rájön, hogyan gyógyuljon fel a gyászból. Igazán elbűvölő nyári olvasmány.”

KIRKUS REVIEWS

„Egyenletes sodrású történet, és Emily nézőpontját követve csak úgy peregnek az oldalak. Lippincott árnyalt karaktereket alkot, és nagy tisztelettel foglalkozik a gyász folyamatával, így ennek az aranyos nyári romantikus könyvnek komoly mélysége is van.”

PUBLISHER'S WEEKLY

„Elbűvölő regény, ami ötvözi a nyári románcot olyan mélyebb témákkal, mint hogy mi döntjük el, milyen életet akarunk élni.”

AMAZON

„A szerző finoman bontja ki Emily gyászát, a rá nehezedő nyomást és önmaga felfedezését. Ez egy igazán gyengéd és megindító könyv a gyászról és arról, hogyan lehet továbblépni, miután elvesztettük egy szerettünket.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

*Dream
válogatás*

Rachael Lippincott

A
SZERÉNCSE
LISTA

— részlet —

Dream
válogatás

1

Eltettem a szerencsét hozó negyeddollárost.

Nem tudom, miért csináltam. Több százszor sétáltam el mellette anélkül, hogy akár csak eszembe jutott volna, közben vékony porréteg ült meg a peremén. De egyszerűen volt *valami* abban, ahogy ma este ott gubbasztott, ugyanazon a polcon, ahol érintetlenül töltött három évet.

Esküszöm, hogy ma este...

Szerencsésnek tűnt.

Elborzadok, amikor *az* a szó az eszembe jut, majd kék szemek és hosszú, barna haj tűnik fel utána, mindig szorosan a nyomában. A szerencse Anya sajátja volt. Nem az enyém. Mégis benyúlok a zsebembe, hogy kitapogassam a sima fémet, a körmöm megtalálja az ismerős horpadást a peremén, közvetlenül George Washington feje felett.

– Jó móka lesz – suttogja nekem Apa. Megfordul a kártyavásárlók sorában, és széles, vakítóan reménykedő mosolyt küld felém. Úgy mosolyog, mintha nem azzal töltöt-

tük volna az elmúlt három évet, hogy az égvilágon mindent kerüljünk, ami rá emlékeztet.

Felhorkanok.

– Egyértelműen nem a „móka” az első szó, ami eszembe jut – suttogom vissza, miközben a helyiséget pásztázom, és végignézek azon az őrlétekházán, ami a Huckabee Iskola-körzet havi bingós adománygyűjtője. Hiába töltöttem ennyi időt távol, szinte semmi sem változott. A tekintetem két idős hölgyre siklik – akik vad huzakodásba bonyolódnak egy remek helyért a hangosbemondó mellett –, aztán Tyler Pollandra, aki méret szerint kirakosgatta a kőgyűjteménye egy-egy darabját az öt irigyelt bingókártyájára.

„Kaotikus”, talán. A „kaotikus” jó szó lenne erre.

De még a szkanderező idősök és az értékes kőgyűjtemények káosza sem tereli el a figyelmemet a nyugtalanságomról, hogy újra itt vagyok. És nem csak azért, amit ez a hely Anyának és nekem jelentett.

Olyasvalaki, akinek három héttel ezelőtt sikerült a teljes társasági életét elcsesznie a tizenegyedikes bálon, konkrétan nem is lehetne rosszabb helyen. Sajnos, mivel az említett társasági élet romokban hever, ez *azt* is jelenti, hogy semmire sem hivatkozhattam, hogy mit csinállok, csak hogy ne kelljen eljőnnöm.

És Apával nem beszélhetek arról, ami történt, vagy ami azt illeti, nagyjából semmiről, úgyhogy itt vagyok. Itt skarlátbetűsködöm, miközben Apa szégyentelenül mini gimis osztálytalálkozóknak használja ezt az adománygyűjtést. Mert „pont kapóra jön”, hogy a legjobb barátja, Johnny Carter, húsz év után ma este költözik vissza a városba.

Azt mondom, „kapóra jön”, mert ha vissza akarunk ug-rani Huckabee társadalmának mélyére, annak biztosan ez

a legfigyelemfelkeltőbb módja. Mármint a végzős osztályuk fele valószínűleg most is ebben a helyiségben ül.

Havonta egyszer az általános iskolai menza átalakul az *Őrjítő szenvedélyek* és a *WWE SmackDown* keverékének külső pennsylvaniai szereplőválogatásává. Nem hiszel nekem? Ötödikben Mrs. Long, ez az édes angyal tanítónő behúzott egyet Sue Pattersonnak, mert azt hitte, szándékosan nem mond egyetlen *B*-s számot sem.

Ami még hihetlenebb, hogy igaza volt.

– Elhozom Johnny és Blake kártyáit is – mondja Apa úgy döntve, hogy nem törődik a borúlátással, miközben előveszi a pénztárcáját. – Tudod, milyen nehéz parkolóhelyet találni.

Úgy tesz, mintha múlt héten jártam volna itt utoljára, nem pedig három teljes éve.

Olyan közönyösen vonok vállat, amennyire csak tőlem telik, nézem, ahogy három kártyát vesz Mr. Nelsontól, a szakállas felsős igazgatótól, az egyetlen embertől, akiben az elmúlt tíz évben eléggé megbíztak ahhoz, hogy kioszt-hassa a bingókártyákat anélkül, hogy gyanakodni kellene rá. A városi tanácsban egy csomó ülésre és hathónapnyi vitára volt szükség ahhoz, hogy megkapja a pozíciót.

– Emily! Örülök, hogy itt látlak – mondja nekem azzal a túlontúl ismerős együttérző csillogással a szemében. Magamban grimaszolok, mivel az „Örülök, hogy itt látlak!”-ot automatikusan a „Nem láttunk, amióta az anyukád meghalt” egyik változataként fordítom. Válogatni kezd a nagy halom bingókártya között, előhúzza egy kicsi, viharvert darabot és felém nyújtja.

– Akarod az anyukáddal közös kártyákat? Az 505-ös! Még emlékszem.

Kicsit összerezzenek, miközben a szemem végigsiklik az ismerős gyűrődésen végig lefelé a kártya közepén, és végül megállapodok a piros pacán a jobb felső sarokban, ahová gyümölcs puncsot öntöttem hatévesen. Ezeket a pillanatok utálom a legjobban. Azokat, amikor azt hiszed, már pont eléggé helyrejöttél, de egy olyan egyszerű dologba, mint egy bingókártya, belesajdul minden idegszálad.

Az 505-ös.

Amikor az ötödik hónap ötödik napján megszülettem, Anya babonás agya felvillant, akár egy karácsonyfa, és *esküdött rá*, hogy az öt a szerencseszámunk. Úgyhogy az a szám az életünk minden elemébe belekeveredett, attól kezdve, hogy hányszor dörzsölöm meg a bőrt a fülem mögött, a megszámomon át – amikor egy tavasz erejéig megpróbálkoztam a T-ball-lal és egy őszi erejéig az európai focival – a szerencsés negyeddollárosig, amit a tenyerembe nyomott, és azt suttogetta, hogy ez „extrán különleges”, mivel a huszonöt az öt a négyzetten.

Extra különleges negyeddolláros, ami egy nap porfogó lett egy könyvespolcon. A mai estéig.

De megrázom a fejemet az igazgató felé.

– Nem, kösz!

Hosszú, kínos csend áll be, Apa rám pillant, aztán gyorsan előhúzza egy újabb, gyűrött ötdolláros a tárcájából, és Nelson igazgató felé nyújtja.

– Én elviszem. Kösz, Bill!

– Nem kellett volna – motyogom Apának, miközben el sétálunk, Nelson igazgató pedig most *még* együttérzőbb pillantást küld felém.

– Ez csak bingó, Em! – válaszolja Apa, miközben átvágunk egy szabad asztalhoz és leülünk egymással szemben.

– Blake játszhat veled, ha neked nem kell. – De miközben ezt mondja, lenéz a kártyákra, kerüli a tekintetemet.

Míntha ez az egész nem lenne elég kínos, jön Johnny lánya, Blake is. Amiről még mindig nem tudom, mit gondoljak. Kiskorunkban elég jól kijöttünk, de egy évtizede, egy karácsonykor láttam utoljára, amikor majdnem felgyújtottuk a házunkat, mert megpróbáltunk csapdát állítani a Mikulásnak. Ami most nem épp jó beszélgetésindító, főleg, mivel mindjárt végzősök leszünk a gimiben, és nem tágra nyílt szemű másodikosok vagyunk. De nem ismer itt senki mást.

Amiről a mai este után valószínűleg azt gondolja majd, hogy jó dolog. Főleg, ha eldurvulnak a dolgok.

Vagy, mivel ismerem ezeket az embereket a teremben, *amikor* eldurvulnak a dolgok.

Nevetést hallok, és a tekintetem automatikusan elsiklik Apa mellett a hátsó sarokban álló asztalhoz, ahol ismerős, hosszú ujjak fésülnek át egy ismerős, kócos haját.

Matt.

A gyomrom azonnal borsónyira szorul össze, amikor tengernyi szempár viszonozza a pillantásomat: Jake, Ryan és Olivia, az egykori barátaim villámokat szóró szemmel néznek rám a helyiség túlfeléről, az arcuk elég dühös ahhoz, hogy elítéljenek előre megfontolt gyilkosságért.

De, azt hiszem, a bál után minden bizonyíték arra utal, hogy az... eléggé igazságos ítélet lenne.

Viszont Matt nem néz ide. A tekintetét továbbra is az asztalra szegezi, sötét szemöldökét ráncolja a koncentrációtól, miközben úgy fordul, hogy sokatmondóan az ellenkező irányba nézzen. Ami valahogy milliószor rosszabb, mint a dühös pillantások.

Meglep, hogy ma itt látom őket. Nyáron általában mind a Huckabee-strandon lógtunk zárás után, vagy Olivia hatalmas pincéjében pingpongoztunk.

De azt hiszem, csakis én akadályoztam őket, hogy eljárnak a bingóestre. Azt hiszem, ilyenek lehetnek a nyári esték nélkülem.

Elfordítom a tekintetemet, miközben Apa elém csúsztatja az 505-ös kártyát.

– Nem fogok játszani – jelentem ki. Ez az egész már most kezd kicsúszni a kezemből. Ez az egyetlen, amiben dönthetek.

– És ha nekem játszánál? – kérdezi Apa, miközben kiráz egy rakás piros zsetont egy fehér műanyag pohárból. Nézem, ahogy elém potyognak egy kisebb halomba. – Ha az a kártya esetleg nyer, megtartom az ajándékkosarat.

Kedvetlenül rámeredek. Fel nem tudom fogni, hogy egyáltalán miért akar játszani.

Bár azt hiszem, ez jellemző rá mostanában. Úgy tesz, mintha a dolgoknak nem lenne jelentőségük, amikor pedig van.

Beszélni Anyáról? Soha az életben.

Megszabadulni a holmijaitól? Mindenképpen.

Elmenni a havi bingós adománygyűjtésre, ahova Anya vallásosan eljárt, mintha mi sem történt volna? Feltétlenül.

– Lehetőleg a Focifan Fieszta kosarat – teszi hozzá, és nagyot kacsint felém, miközben Olivia anyukája, Donna Taylor, a szülői munkaközösség elnöke és egykori bálkirálynő (a pletykák szerint mindkét választás esetében *szó szerint* megvette a szavazatokat) végre feltrappol a színpadra.

Tudjátok, mit? Jó. Minél hamarabb kezdünk játszani, annál hamarabb szabadulhatok innen.

– Na mizu? Mindenki készen áll? – kiabál a nő a mikrofonba, aztán begyakorolt, szépségkirálynős mosolyt villant a tömegre.

– Baromira! – ordítja Jim Donovan két asztallal odébb, amitől nevetés hullámszerűen végig a termen.

– Még pár ilyen beszólás az öreg Jimtől, és Donna ki fogja csücsöríteni a töltőanyagot az ajkaiból – suttogja nekem Apa, sötétbarna szeme sarka ráncolódik, ahogy rám villantja a szokásos vigyorát.

A fejemet csóválom, egész este először fojtok el valódi nevetést.

Huckabeeben létezik egy furcsa törésvonal, Donna Taylor és Jim Donovan pedig tökéletes példái ennek. Ott vannak a Donnák a kacsalábon forgó palotáikban vagy a „frissen felújított farmházaikban”, ahogy ők szeretik nevezni, a férjeik kilenctől ötig dolgoznak a belvárosban, míg ők a gyerekekre vigyáznak, és az anyuka-bandával találkoznak pilateszen hetente ötször. És aztán ott vannak a Jim Donovanek, akik csupán néhány mérföldnyire délre élnek olyan farmokon, amik azóta öröklődnek, mióta Betsy Ross először kezdett bíbelődni az amerikai lobogó terveivel.

Apa kicsit kevésbé lelkes Jim Donovan fajta. Huckabeeben született és nőtt fel, előtte négy nemzedék osztozott a „Joseph Clark” néven. Ez a város annyira beleivódott a vérébe, hogy valószínűleg elporladna, ha átlépné a városhatárt. Úgyhogy, azt hiszem, jó, hogy Johnny visszaköltözik, különben Apa sosem látná.

– Intéznéd nekem Blake kártyáját? – kérdezi Apa újabb kártyát csúsztatva át nekem az asztalon.

– Ez most komoly? – Ahhoz képest, hogy nem akartam bingózni, elég sokat készülök játszani.

– Pár perc és itt lesznek – mondja Apa szórakozottan, az ütött-kopott mobilja felé biccentve, a repedt képernyőn Johnny üzenete van megnyitva. – Most találtak egy helyet.

Készülök azt válaszolni, hogy inkább nézném, ahogy az öreg Jim zsinórban ötödik éve megnyeri a traktorhúzást a vásáron, de az apró, sárga labdák kopogása a ketrecben megakaszt. Felnézek a színpadra és egy tétova pillanatig visszarepít a múltba a bemondásra váró számok tengere.

Éppen ebben a teremben tanultam meg számolni, piros zsetonokat csúsztattam a számokra, miközben Anya ölében ültem és gyorsan soroltam azokat a számhelyeket, amik ahhoz kellettek, hogy nyerjünk. Anyával minden hónapban eljöttünk, amióta csak az eszemet tudom, és szinte mindig nyertünk. Ott szoktunk sütkérezni a dicsfényben egy fonott kosarakból és celofánból tákolt trónon. Anya mindig azt mondta, hogy az összes győzelmünk az 505-ös kártyának és a szerencsepénzemnek köszönhető.

A pletykák *soha* nem értek véget. A fél terem meg volt győződve róla, hogy csalunk, a másik fele pedig arról, hogy egyszerűen mi vagyunk a két legszerencsésebb lélek egész Huckabeeben. Anya bája nagyon megnehezítette, hogy bárki rosszat gondoljon róla. Még akkor is, ha minden ellenünk szólt.

Nem tudtam betenni a lábam a kisboltba anélkül, hogy ne kérdezték volna meg tőlem a lottószámokat. Állítólag még Paul Wilsonnak is segítettem nyerni tízezer dollárt egy július negyedikei kaparós sorsjegyen, amit aztán egy héttel később egy pirotechnikai mutatóványra költött – ami- ben elvesztette az egyik ujját.

Aztán tizennégy éves koromban Anya meghalt, és ha volt is bármi szerencsém, az úgy robbant szerteszét, mint

Paul Wilson ujja. Azóta úgy kerülöm ezt a helyet, mint a pestist. Már nem érdekel, hogy próbára tegyem a szerencsémet, még olyan egyszerű dologban sem, mint a bingózás.

De ahogy nézem, hogy Donna Taylor halvány rózsaszín akrillkörmei közé fog egy sárga golyót, ugyanazt a vonzást érzem, mint amikor Nelson igazgató feltartotta a gyümölcs-puncs foltos, középen gyűrött bingókártyát.

Mintha a bennem lévő ketrec egyetlen forgatásra lenne attól, hogy kiömöljön az összes golyó.

– Az este első száma – kiáltja Donna a mikrofonba, és vár, amikor egy csapat általános iskolás háromasztalnyira dobpergésbe kezd. Észreveszem a mellettük ülő Sue Pattersont, aki nagyban mondja a rózsafüzér imát és szenteltvizet szór a négy kártyájára. – *B-12!* – kiált fel a nő, egyesekből üdvölgést, másokból csalódott nyögéseket csalva elő.

Előrenyúlok, hogy fogjak egy zsetont: már mielőtt rá néznék, tudom, hogy szerepel az 505-ös kártyán. Még most is fel tudnám sorolni az összes számot az összes sorban, a kártya úgy belevésődött az agyamba, mint az otthoni címem vagy egy kedvenc dal.

Habozok a zsetonkupac felett és gyorsan lenézve látom, hogy Blake kártyáján is ott van. Miközben a piros zsetonokat a tizenkettesekre csúsztatom, odanézek, és azt látom, hogy Jim Donovan úgy mered rám, mintha ez a százméteres futás rajtvonala lenne az olimpián, én meg az aranyért jöttem volna. Visszanézek rá, mulattat, hogy három teljes év után bármiféle versenytársnak számítok, a rég elfeledett versenyszellememtől mosolyra húzódik a szám.

Donna bemond még néhány számot: *I-29*, *G-48*, *B-9*, *O-75*, *I-23* és *N-40*. A kártyák lassan megtelnek, az emberek lelkesen nézik egymásét, hogy összehasonlítsák, a te-

rem elején csillog a celofán a teletömött ajándékkosarakon a menza fluoreszkáló lámpája alatt.

Megakad a szemem egy kosáron pont középen, tele mozis popcornnal és egy százdolláros ajándékkártyával a történelmi moziba a városközpontban. Matt-tel mindig oda jártunk randizni. Matt gondolatára lángol az arcom, és ellen kell állnom a késztetésnek, hogy ránézzek, el Apa mellett. A büntudat hulláma az előttem lévő asztalra szegezi a tekintetemet, és óvatosan a helyükre csúsztatom a piros zsetonokat, egyiket a másik után.

– Még jó, hogy megvettem azokat a plusz kártyákat – mondja Apa, és hosszan kifújja a levegőt, miközben a fejét csóválja. – Nekem semmi sem jön össze.

Odapillantok, és látom, hogy valahogy sikerült neki csupán egyetlen számot eltalálni a jokeren kívül.

– Te jó ég! – mondom nevetve. – Ez egyáltalán hogy lehet?

– A francba. Most nézzenek oda, Clark! – mondja egy hang a jobb vállam felett. – Még mindig rohadtul nem értesz a számokhoz!

Apa arca felragyog, amikor Johnny Carter vékony, napbarnított karja átnyúl az asztal felett, hogy határozottan megrázza a kezét. Nem láttam ilyen izgatottnak, mióta Zach Ertz elkapta a touchdown passzt a Super Bowlon az Anya halála előtti télen, megszerezve a győzelmet az Eaglesnek.

Felnézek, és azt látom, hogy Johnny pont úgy néz ki, mint amikor tíz éve itt jártak látogatóban, plusz néhány extra ránc. Laza, fehér ing lóg a magas, nyúlánk alakján, a feje tetejét kócos, piszkosszőke haj borítja. Még egy kagylónyaklánc is lóg a nyakában minden irónia nélkül, és tényleg jól áll neki.

De azt hiszem, ez a helyzet, ha hat hónappal a gimis ballagás előtt lelécelsz Hawaiiira, hogy szörflenda legyél.

– Szia, Em! – köszön egy hang mellett, amikor az, akihez tartozik, becsusszan mellém a padba.

A másik oldalra kapom a fejemet, hogy lássam Blake-et.

Totál arra számítok, hogy kicsit magasabb verzióját látom a nyurga hétévesnek, aki nagyméretű pólókat hordott és úgy tűnt, nem hallott a hajkeféről, de egyértelműen nem ő ült le mellém.

Nyugodtan mondhatom, hogy Blake megütötte a főnyereményt a pubertás-lottón.

A bőre ragyogóan sötéten napbarnított, ilyen színe augusztus végén sincs senki másnak Huckabeeben, nemhogy most, július elején. A haja hosszú és hullámos, sötétebb, mint az apjáé, de ugyanolyan világosszőke tincsekkel, mint a napsugarak, amik odavarázsolták.

De a szeme lep meg leginkább. A hosszú szempillák után meleg, barna szín következik, szinte, mint a folyékony méz. Tíz éve egy szemüveg mögött rejtőzött, ami nagyobb volt, mint Texas. Most teljesen látszik.

És nem csak én veszem észre. Most szó szerint mindenki a mi asztalunkat nézi. Ennyit arról, hogy észrevétlen maradjak.

– Nálam van a kártyád – bukik ki belőlem, amikor rájövök, hogy semmit sem válaszoltam neki. A szeme lesiklik a két előttem fekvő kártyára, és odacsúsztatom az övét, vigyázva, hogy a zsetonokat ne szórjam szertesét.

Lehetne ennél egyértelműbb, hogy a társaság kitaszítottja voltam az elmúlt három hétben?

– Kösz! – feleli Blake és rám mosolyog, a rés a fogai között az egyetlen állandóság az előttem ülő lányban és abban,

aki meggyőzött róla, hogy ha bent csillagszórókat gyűjtünk, az *pont eléggé* ijeszteni fogja a Mikulást ahhoz, hogy mindketten pónikat kapjunk.

– Két helyen is egy kell a bingódhoz – teszem hozzá, mintha nem lenne teljesen egyértelmű.

Hallom, hogy Donna bemond egy számot, de csak zümmögés a bal fülemben, az ujjaim ösztönösen a negyeddollárosra fonódnak a zsebemben.

– Hé! Te mázlista! – Blake szeme izgatottan tágra nyílik, feltart egy piros zsetont, és óvatosan a kártyámra csúsztatja. – Megelőztél!

Bingó!

2

Huckabeeben mindenki tudja, hogy nyáron nem mehetsz egy bingós adománygyűjtésre anélkül, hogy utána ne ennél fagyit. Olyan lenne, mint moziba menni anélkül, hogy popcornnt vennél. Vagy lemenni a strandra és elfelejteni a fürdőruhát.

Nem lenne értelme elmenni.

Sam fagyizója egy háztömbnyire van a Huckabee Általános Iskolától, és a menzát elhagyó, felé tartó nagy embertömeg lefedi a kettő közötti teljes távolságot.

Szerencsére az első néhány csoportba tartozunk, akik ki lépnek az ajtón.

Tempósan végigsétálok a kavicsos parkolón, Apa és Johnny néhány lépéssel előttem jár. Blake hangosan ropogtat mögöttük. Pár másodpercenként kocognom kell, hogy lépést tartsak ezzel az átlag feletti magasságú bagázsszal.

– Hozod az ajándékkosaradat, hogy fagyit kapsz? – kérdezi tőlem Blake, félbeszakítva, hogy farkasszemet nézek egy Carson Wentz bólogató figurával, ami beékelődött egy

feltekert póló és egy Eagles-es sapka közé. Alig észrevehetően lelassít, míg a lábunk egyenletes ritmust vesz fel a kavicscon. – Tiszteletkört teszel vagy ilyesmi?

Próbálok nem felhorkanni a gondolatra, hogy büszkén parádézok az apám „Focifan Fieszta” kosarával, mintha épp egy Golden Globe-ot nyertem volna. Bár ez ebben a városban néhány embertől nem lenne meglepő. Hallottam, hogy valaki tíz évig a kandallópárkányon hagyta a sokra tartott, továbbra is becsomagolt „Bor és sajt” kosarát, csak, hogy bosszantsa anyósékat. A sajt biztosan penészes lett, de amúgy sem erről szólt a dolog.

Szorosabban markolom a fonott kosarat, a műanyag hangerősen nyikorog körülötte.

– Ha beteszem a kocsiba, két órát fogunk várni, hogy megkapjuk a fagyit.

Ez az igazság. A bingóra járó sereg, akik átzarándokolnak Sam fagyizójába, elegen vannak ahhoz, hogy Sam és a három felszolgáló a pultban kéztőalagút szindrómát kapjon. Az út Apa kocsijához a sor legvégére juttatna minket, épp, amikor a karjuk mindjárt milliárdnyi darabra készül törni. Anyával rájöttünk, hogy a gombócok 25 százalékkal kisebbek és csöpögősebbek lesznek, ha a sor vége felé rostokolsz.

És a mai nap után tutira megérdemlek egy teljes méretű gombócot.

– Szóval, gondolom, gyakran jársz ide – mondja Blake, ahogy közeleg a sor vége. Sikerült eléggé gyorsan ideérnünk ahhoz, hogy csak körülbelül tíz ember állt köztünk és a házi készítésű jeges, cukros finomság között.

– Már nem annyira – felelem.

Szerencsére nem kérdezi meg, hogy miért. Helyette felszalad a szemöldöke.

– Állj! Kérlek, mondd, hogy *tényleg* úgy hívják a helyet, hogy „Sam agya”!

A piros betűs világító táblán, közvetlenül a fehér és kék épület felett, a „Fagyizója” szóban nem ég néhány betű, és elnevetem magam azon, hogy a város nagy része annyira megszokta ezt, hogy már észre sem vesszük.

– Kábé? Azt a táblát öt éve nem javítják meg, úgyhogy ez lett a hely nem hivatalos beceneve.

– Mit fogsz kérni? – kérdezi, miközben a nyakát nyújtogatja, hogy az emberek hosszú során túl hunyorogva lássa a táblát. Ettől eltűnődöm, hogy vajon még mindig hordja-e a Texas méretű szemüveget éjszaka, amikor kiveszi a kontaktlencséit.

– Csoki és vanília csavart fagyit tölcsérben, szivárványos szórással – válaszolom automatikusan, az ablak felé fordítva a figyelmemet. – De *évek* óta nem ettem. – Máris összefut a nyál a számban, dacára a belém nyilalló sajtásnak a felismeréstől, hogy utoljára Anyával jártam itt.

– Jesszus, még *te* mondod, hogy nem ettél évek óta Sam fagyijából?! – hitetlenkedik Johnny az ujjain számolva. – Clark, biztos van két évtizede, amikor utoljára együtt jártunk itt. A végzős év előtti nyáron. Emlékszel?

Apa vigyorogva bólogat.

– Mentás csokidarabost kértél tölcsérben, és az arcodba nyomtam kábé tizenöt másodperccel azután, hogy kifizetted. Vissza kellett adnom, hogy lerántottad a gatyámat az egész pomponlánycsapat előtt.

Mindketten felnevetnek, egyszerre csóválják a fejüket.

Gyorsan összenézek Blake-vel, mindketten a szemünket forgatjuk az előttünk álló hosszú, nosztalgikus éjszakára.

– Az anyukád nagyon haragudott rá – mondja Johnny és felém fordul, az utcai lámpa éles fénye a fejünk fölött egyenesen az arcomba világít. Abbahagyja a nevetést, hosszú, kissé kényelmetlen pillantást küld felém. Pontosan tudom, mi következik, mielőtt kimondja. – Fű! Egyszerűen nem tudom túltenni magam azon, hogy mennyire hasonlítasz Julesra!

Ez egy olyan mondat variációja, amit annyiszor hallottam, hogy meg sem tudom számolni.

„Pont úgy nézel ki, mint az anyukád.”

„Gyakorlatilag Julie klónja vagy.”

„Ikrek is lehetnétek.”

Régen imádtam, amikor az emberek ilyesmiket mondtak. Most úgy tűnik, nem tudok szabadulni tőle, az arca kísért valahányszor tükörbe nézek. Hosszú, szögegyenes barna haj, erős szemöldök, telt ajkak.

De a szeme nem. A szeme, ami annyira hiányzik, sosem néz vissza rám, nem számít, mennyire szeretném, ha így lenne.

Az áfonyakék helyett Apa sötét, barna szemét örököltem. Ha nem lenne ez a jellegzetes vonás, sosem találnád ki, hogy rokonok vagyunk. A magasság génje egyenesen elszáguldott mellettem.

– Ugye? – kérdezi Apa, felém küldve az egyik szomorú mosolyát.

És egyszer csak a torkát köszörüli és elhallgat, mint mindig, ha Anya kerül szóba. Nézem, ahogy elfordítja rólam a tekintetét.

– Meséltem neked az építkezési melóról, amit Luke Wilkens telkén csináltam? Az üvegmennyezettel? – kérdezi

inkább Johnnytól, és hirtelen visszatérünk az uncsi beszélgetéshez az építkezésről, amiből otthon bőven kijut.

– Szóval... – mondom Blake-re nézve, miközben előre-
araszolunk. – Eddig hogy tetszik Huckabee?

– Hát, csak két napja érkeztem, és az elsőt nagyrészt át-
aludtam az időeltolódás miatt – válaszolja kicsit habozva.
– De hogy őszinte legyek, szinte olyan, mint egy alternatív
univerzum.

Felhorkanok a nagylelkű összefoglalótól.

– Egy alternatív univerzum sok tehénnel.

Egyetértően bólint, a tekintete a távolba mered.

– *Sok* tehénnel.

A vállam megfeszül, amikor a korábbi baráti társaságom
tornyosuló fagyaltokkal a kezükben elhalad mellettünk,
jutalomként, amiért idáig rohantak. Látom, ahogy Jake és
Ryan megpillantják Blake-et, lassítanak, a szájuk kicsit tátva
marad, a fagyi lassan a kezükre csöpög, miközben úgy bá-
mulják, mintha egy dinoszaurusz lenne, ami spontán meg-
jelent a huszonegyedik században. Olivia féltékenyen rávág
Ryan vállára, de ő is ugyanolyan buzgón méregeti Blake-et.

Nem minden nap jön új lány a városba. És olyan csinos
biztosan nem, mint Blake. Én csak megkönnyebbülök, hogy
eltereli a figyelmet arról, hogy felettem ítélkezzenek.

Az egyetlen, aki nem néz rá, az Matt.

A másodperc törtrészéig felém pillant, a szeme kiles
a ráhulló csokoládébarna haja alól, amiről Anya mindig azt
mondta, hogy annyira imádnivaló.

Most csak az arcára kiülő fájdalmat és csalódást látom.

Utánanézek és szörnyen érzem magam. Így van rendjén,
hiszen nemrég törtem össze Huckabee legkedvesebb pasijá-
nak szívét.

– Hát *vele* meg mit műveltél? – kérdezi Blake, amikor hallótávolságon kívül kerülnek. Reméltem, hogy nem veszi észre, de az a pillantás olyan volt, mint egy pofon.

– Ó, semmiség! – mondom, miközben hosszan sóhajtok, és próbálom megőrizni a könnyed hangomat. – A szokásos. Jártunk. Szakítottunk. Jártunk. Megint szakítottunk. – Nem hazugság. Nem is a teljes igazság.

Fütyönt, meglepetten felvonja a szemöldökét.

– Szerinted megint összejöttök?

– Nem, nem hiszem, hogy most így lesz. – Háromévnyi kibékülés és szakítás cikázik át az agyamon, ahogy Matt mindig talál rá módot, hogy helyrehozza a dolgokat. De most számításba kell venni a bál éjszakáját, és az mindennek megálljt parancsol. Még csak szóba sem fog állni velem. – Már mint láttad, hogyan nézett rám. Egyértelmű, hogy az idők végezetéig utálni fog.

– Tényleg? Utálni? Én nem azt láttam... – Blake elgondolkodva harapdálja az ajkát. – Nekem úgy tűnt, nincs túl rajtad. Talán csak azt várja, hogy beszélj vele.

Hála az égnek Sam legidősebb lánya, Amber elkiáltja magát:

– A következőt! – a középső ablakból, úgyhogy nem kell tudomást vennem az aprócska reményről, ami a gyomromban repdes Blake szavaira. Remény, hogy talán rendbe hozhatom ezt az egészet.

A teljes gombócos, sor eleji fagyik egy szempillantás alatt megjelennek, egyensúlyozom az ajándékkosárral, hogy megfogjam az enyémet, és nagyot nyalok belőle, mielőtt olvadni kezdene.

Egy pillanat alatt visszarepülök a nyári estékre Anyával, bingó után, és az itteni megállókhöz az általános iskola néhez napjai után.

Emlékeztetnem kell a lábamat, hogy mozogjon tovább.

A három piknikasztal már teljesen foglalt, úgyhogy elindultunk vissza az általános iskola felé, a még sorban állók sora vágyakozva nézi a fagyinkat.

Blake rám néz és grimaszol, a halántékát dörzsöli.

– Agyfagyás.

– Tedd a nyelvedet a szájpaddásodhoz! – javaslom, és Anya hangját hallom a fejemben, ahogy több százszor mondja nekem ugyanezeket a szavakat. Régen mindig alig egy perc alatt faltam be a fagyimat, utána vonaglottam a fájdalomtól. Lassan, koncentráltan nyalok egyet, többé nem vetem bele magam azonnal a szivárványos szórással borított csavarba. Vagy, ha már itt tartunk, semmibe sem. – Egy csapásra megoldja.

Blake pár másodperc múlva bólint, az arca lenyűgözött, az agyfagyása eltűnik, aztán újra nekilát a fagyinak, mintha mi sem történt volna.

Elnézek mellette a sorra, észreveszem, hogy minden szem Blake-re szegeződik, ahogy elhaladunk. Újdonság, ragyogó és gyönyörű egy olyan városban, ahol alig változik valami. Ha úgy gondolja, Huckabee egy másik univerzum, teljesen világos, hogy itt mindenki azt gondolja róla, hogy ő jött egy másik univerzumból.

Odapillantok, hogy feltűnnek-e neki a bámuló pillantások, amiket kap, de ő csak boldogan nyalogatja a fagyiját. A világon semmi gondja az agyfagyáson kívül. Ettől hirtelen akaratlanul is elönt a féltékenység.

Apa oldalba bök, odakapom a fejemet, és felnézek rá.

– Még mindig jó, ha holnap pakolunk? Hazahoztam pár dobozt a melőből.

Grimaszolok, ahogy a lelki szemeim előtt felbukkan a házunk előtt álló „Eladó” tábla. A gyerekkori otthonomat hamarosan kirántják alólam. Még egy ok, amiért ez a nyár hatalmas szívás.

– *Pakoltok?* – Johnny lába földbe gyökerezik.

– Nem mondtam, hogy költözünk? – kérdezi Apa. Asszem, nem említette a havi telefonban.

– Most viccelsz! – kiált fel Johnny tágra nyílt szemmel, majdnem olyan döbönt, mint én voltam, amikor Apa szólt róla. Egy fagyigombóc leesik a tölcséréről és placcsan a kövezeten alatta, valahogy sikerül elkerülnie az ingét. Á, amikor az embernek nincs cicije! – Abban a pillanatban, hogy megérkezem a városba, te csomagolsz?

– Nem megyek el Huckabeeből – feleli Apa, a válasz közben a kanálával Johnnyra mutatva. – Csak egy kisebb lakásba. – A „kisebb” az „olcsóbb” kódja, de Johnny ezt valószínűleg nem tudja.

– Mintha valaha elhagyná Huckabeet – suttogom Johnnynak, miközben Apa végigköszönget a fagyira vágyók során. Mint egy nem hivatalos polgármester.

– Nem tudom, mi jutott eszembe – mondja Johnny nevetve, és elfordul, hogy köszönjön egy régi osztálytársnak.

Ha Huckabee lenne a *Titanic*, egyértelműen Apa lenne a kapitány, aki bátran szalutál, miközben a hajót orral előre elnyeli az óceán.

– Holnap beugorhatunk segíteni kicsit a pakolásban – ajánlja Johnny, amikor elérünk a kavicsos parkolóba, és már csak a kocsiknak lehetne köszönni.

– Nektek nem kell *kicsomagolni?* – kérdezi Apa.

– A mi dobozaink csak három-öt munkanap múlva érkeznek – feleli Johnny széles mosollyal. – Mi lenne, ha cserélnénk? Mi segítünk nektek holnap, és cserébe segítetek nekünk a hét második felében.

– Áll az alku! – egyezik bele Apa. Összenyomja a kezében tartott üres poharat és kinyújtja a szabad kezét. Férfias határozottsággal kezét ráznak, mintha ez egy ünnepélyes eskü lenne, nem csak laza terv.

– Háromkor jó? Vagy fél négy? – kérdezi Johnny Blake felé biccentve, miközben lassan a parkoló legtávolabbi sarka felé tartunk, ahol sikerült helyet találniuk. – Őt még kicsit megviseli az időeltolódás.

Most látom a halvány karikákat Blake szeme alatt, halom néhány szavában a rekedtséget.

– A három tökéletes – válaszolja bólintva Apa. – Em szombat délelőttöként Nina pékségében dolgozik a városban.

– Nina? – kérdezi Johnny. – Úgy, mint Nina Levin?

– Most a Nina *Biset* nevet használja – pontosít Apa mosolyogva. – De igen, *az* a Nina. A lánya, Kiera, Emily legjobb barátnője.

– Döntés volt, vagy eleve elrendelés? – kérdezi tőlem Johnny kacsintva.

– Kicsit mindkettő – válaszolom nevetve. Kierával mindig azon viccelődünk, hogy legjobb barátnőnknek születtünk, ahogy az anyukáink is.

Befejezem a fagyimat, az édes íz ott marad a számban, miközben lassan átvágunk a parkolón. Elérjük az utolsó sort, az autók szorosan állnak az ötödikesek épületszárnya mellett és a focipálya előtt, a kapufa mögött az erdő sötét és baljós a holdfényben.

Amikor felsősök voltunk, miután a bingó véget ért, néhányan arra hecceltük egymást, hogy szaladjunk el a kapu mellett, és érintsük meg az egyik nagy fát a csalitosban. Húszpercnyi győzködésbe és tágra nyílt szemű fűben oszolásba telt, hogy valaki eléggé bátor legyen ahhoz, hogy tényleg megtegye.

Tízből kilencszer én lopakodtam a sötétben, hogy megérintsem a göcsörtös fakérget, még mindig vitt a bingógyőzelem okozta hév.

Órület, mennyi minden változott azóta. Hogy *én* megnyitit változtam azóta.

– Hát, ez a miénk – mondja Johnny.

Ránézek egy öreg, rozsdás erdőzöld dzsippre, de meglep, amikor a mellette álló sötét Porsche kettőt villan, ahogy kinyitja az ajtót.

Gyorsan összenézek Apával, próbálom elrejtteni a döbbenetemet. Látom, hogy őt ugyanúgy megrázza, mint engem.

Johnny viszont nem veszi észre a reakciónkat, és fél karral megölel, a celofán az ajándékkosár körül hangosan nyikorog, ahogy odahajol.

– Holnap találkozunk, kölyök! – köszön, aztán kezet ráz Apával, majd kinyitja a Porsche ajtaját és beugrik.

Biztosan ölelkező család, mert ezután Blake ölel meg, a karja gyorsan körém fonódik, magával hozza a frissen mosott ruha, a meleg homok és az óceán sós elegyét.

Olyan az illata, mint egy tengerparton töltött napnak.

– Szia! – köszön és elhúzódik. Úgy tűnik, annyira lefoglal az óceán szolgálatása, hogy egy pillanattal tovább ölelem. Mi ütött belém?

Blake integet Apának.

– Viszlát, Mr. C!

Nézzük, ahogy elhajtanak, a motor halkán berreg, miközben a sorok között finoman kisiklanak a parkolóból.

– Johnny mivel is foglalkozik? – kérdezem, miközben a fényszórók fénye lassan a távolba veszik.

– Valami tech-cucc – feleli Apa vállvonogatva.

– Tech-cucc? – kérdezem, miközben visszaindulunk a parkolón át a kocsinkhoz. – Micsoda? Mint a... Google? Matt apja semmi *ahhoz* hasonlót nem vezet.

Apa rám néz, mindkettőnket meglep, hogy szóbahoztam Mattet. Nem ismeri a részleteket, és nem fog kérdezősködni, hacsak én nem mondom el neki, de azt tudnia *kell*, hogy valami nagy gebasz van, ha Matt nem jött át, én pedig hetek óta csak azért hagyom el a házat, hogy Kierával találkozzam.

– Aha – válaszolja Apa. Elveszi tőlem a kosarat, és finoman oldalba bök. – De ha belegondolunk, egyikük sem nyert bingós ajándékkosarat!

Rámosolygok és viszonzom az oldalba taszajtást.

– Egyébként kösz! – mondja, miközben beszállunk a piros, kicsit rozsdás Chevyjébe. Feltartja a kosarat és a raktér felett rám mosolyog.

– Nem! – mondom, és kinyitom a furgon ajtaját, a zsanérok hangosan nyikorognak. – A te kártyád, a te pénzed, a te kosarad.

– Én erről nem tudok. Az a kártya nem nyer így senkinél, csak nálad és... – Hirtelen elakad, mielőtt kimondja, és nem csak az ajándékosárral üt szívtájékon.

Mindketten elhallgatunk, de érzem, ahogy a hiányzó szó ott cseng a fülemben.

Képes volt *elmenni bingózni*, abban a teremben lenni és úgy tenni, mintha semmi jelentősége nem lenne, de a nevét sem tudja kimondani.

– Kösd be magad! – kérem az övet nézve, miközben ő indít. Nem tudom, hányszor kell neki szólnom, hogy gyakorlatilag minden második közlekedési haláleset megelőzhető lenne, ha az illető bekötné az övét.

Bólint, gyorsan fékez, és a helyére kattintja az övet. Ószinte büntudattal néz rám.

– Bocs, Em!

Biccentek, úgy teszek, mintha nem lenne nagy ügy, de egy szülőt már elveszítettem, és nem igazán szeretném a másikat is.

Elindulunk, az általános iskola a távolba vész, csak úgy, mint több százszor Anya rozoga ezüst Toyota Camryjében. Nézem az embereket Sam Fagyizója előtt, a futkározó gyerekeket, ahogy a szülei próbálnak rájuk szólni, majd lassan elfogadják a vereséget, egy csapat felsős lány egy sarokban pletykálgodik. Megpróbálok elképzelni magam az egésznek a közepén, ha minden más lenne.

Anyával máris indulnánk? Vagy bent ragadnánk a dolgok sűrűjében, Jim Donovan ügyeiről beszélgetnénk, a legújabb sulis pletykákról, vagy arról, hogy mennyire durva, hogy a fura hétévesek Instagram-modell szépségűvé érhetnek. Biztos vagyok benne, hogy abban az univerzumban rendben lennének a dolgok köztem, Matt és a barátaim között. Az a személy, akinek a tanácsára most mindennél nagyobb szükségem van, tudná, hogyan hozza ezt helyre.

De a kép semmivé lesz, ahogy az iskola is a visszapillantóban. Mindig itt ez az üresség, egy rés a térben és az időben, ahol Anyának kellene lennie, de nincs.

Mocorgok az ülésen, a fejemet a kocs ablaküvegéhez szorítom és lehunyom a szemem. Benyúlok a zsebembe, hogy ujjaim a szerencsepénz köré fonódjanak.

Általában elűzöm e gondolatokat, mert sosem tudom elképzelni, de hosszú idő óta először, egyik karommal egy bingós ajándékkosár ismerős alakját szorongatva, a kedvenc fagyim ízével még a nyelvemen, érzem őt.

Tényleg *érezem őt*.

A hüvelykujjam körme megtalálja az ismerős mélyedést pont George Washington feje felett, és akaratlanul is arra gondolok, hogy talán ez a bingóest mégsem volt olyan rossz.